

της Χριστίνας Αρνή

Βιαστικός, συνοφρυωμένος, αγχώδης, φοβισμένος, ανυπόμονος, διαρκώς κουρασμένος, πότε αδίστακτος και πότε δειλός, σκυφτός μέσα στην μοναξιά του, πότε φλύαρος και πότε παγερά σιωπηλός, ανάμεσα στις πραγματικότητες μιας παράλογης καθημερινότητας και στα όνειρα ενός κυνηγημένου από φόβους, άγχη και βάσανα ύπνου, ο σύγχρονος άνθρωπος προσπαθεί να "επιβιώσει". Σκόπιμα χρησιμοποιώ αυτές τις δύο λέξεις: "σύγχρονος" και "επιβιώνω". Ανάμεσά τους ελλοχεύει ένας ολόκληρος μηχανισμός επικίνδυνων κινήτρων, που ωθούν τον άνθρωπο να καταστεί Κυνηγός μέσα σ' ένα δάσος απαιτήσεων, οφειλών, φιλοδοξιών κι απωθημένων, με απώτερο στόχο μια ζωή μεστή από ευτυχία.

Ο Κυνηγός "πρέπει" να συλλάβει το Θήραμα, προκειμένου να αισθανθεί και να απολαύσει την χαρά της "νίκης", της επιβεβαίωσης, του θαυμασμού και του σεβασμού από τους άλλους... Το πιο "έξοχο" Θήραμα είναι για τον Κυνηγό το Χρήμα' μ' αυτό ο Κυνηγός νιώθει πως μπορεί να του ανήκει όλος ο κόσμος, κι ο Κυνηγός αυτόν τον κόσμο θέλει να τον κατακτήσει. Το Θήραμα του Κυνηγού μεταμορφώνεται στα χέρια του σε πολιορκητική μηχανή' μ' αυτήν όλος ο κόσμος κατακτάται, κι ο Κυνηγός καθίσταται ο Κυρίαρχος, αυτός που "πρέπει" να υπηρετείται και να εισακούεται.

Ο Κυνηγός επιβιώνει ως Κυρίαρχος πια, εξουσιάζοντας, ή νομίζοντας πως εξουσιάζει, την ζωή των άλλων και την δική του ζωή. Βρίσκεται επί των άλλων, κι εκεί "πρέπει" να παραμείνει! Ωστόσο, είναι ένας σύν-χρονος Κυνηγός. Δεν φορά προβιά, δεν κρατά δόρυ, δεν τρέχει με τα πόδια γυμνά... Το "σύν-χρονο" αφορά περισσότερο στην μορφή και στην ποικιλία της εξωτερικότητάς της, παρά στην ουσία... Ο Κυνηγός, ο φιλόδοξος Κυρίαρχος, "επι-βιώνει" όντας "σύν-χρονος" πολλών παλαιών αντιλήψεων, μιας "ηθικής" που εκδηλώνεται μέσω ενός περιορισμένου εύρους συνειδητότητας.

Η "παλαιά προβιά" του άγριου ζώου αφορά πια σ' ένα από τα ενδύματα της προσωπικότητάς του. Το δόρυ του έχει αντικατασταθεί πλέον με κάθε είδους μέσο της ηθικής του ταυτότητας, ικανό να "συλλάβει χρήμα". Ο σύν-χρονος Κυνηγός τρέχει, τρέχει πολύ... Το Κυνήγι έχει απαιτήσεις, κι ο Κυνηγός οφείλει να επιδεικνύει συνεχή μεγάλη αντοχή, ώστε να μην χάνει ποτέ από τα μάτια του το Θήραμα, προκειμένου την κατάλληλη στιγμή να το αιφνιδιάσει και να το συλλάβει. Τα πόδια του είναι πλέον καλυμμένα, όμως ο ίδιος είναι ολοένα και πιο ακάλυπτος ενώπιον της Ζωής! Η σύλληψη του Θηράματος δεν φαίνεται πως μπορεί να του εξασφαλίσει εκείνη την ικανοποίηση που θα του επέτρεπε να σταματήσει το Κυνήγι. Ο Κυνηγός "πρέπει" να έχει, "πρέπει" να μη του λείπει τίποτε απ' ό,τι αυτός θεωρεί ως απαραίτητο για την ζωή την δική του και της οικογένειάς του. Ο "σύν-χρονος" κόσμος του προβάλλει διαρκώς ένα σαφές αίτημα: Όλο και περισσότερα Θηράματα, όλο και μεγαλύτερα Θηράματα.

Μέσα σ' αυτές τις "σύν-χρονες" απαιτήσεις του κόσμου του, ο Κυνηγός καθίσταται ο ίδιος το Θήραμα του κόσμου του' κυνηγιέται από τον κόσμο του, που είναι πάντα έτοιμος να του αρπάξει κάθε τι, προκειμένου να μη σταματήσει ποτέ αυτό το Κυνήγι. Ο "σύν-χρονος" κόσμος κυνηγά τον Κυνηγό, κι αυτός κυνηγά το Θήραμα, για να μοιραστεί, τελικά, μαζί του τις απολαύσεις της "νίκης" του. Ο Κυνηγός μπορεί να καταστεί Κυρίαρχος, ωστόσο, όχι επί του κόσμου, αλλά επ' αυτών που βρίσκονται εντός του.

Το χρήμα, Θήραμα του Κυνηγού, δεν είναι παρά το μέσο που χρησιμοποιεί ο κόσμος, προκειμένου να εγκλωβίσει τον άνθρωπο σ' ένα Κυνήγι, καθιστώντας τον Κυνηγό' δεν είναι το μοναδικό μέσο, ωστόσο είναι αυτό που στα μάτια του ανθρώπου μοιάζει να είναι το πιο αποτελεσματικό για την πραγμάτωση όλων των επιθυμιών και των αναγκών του, μιας και μ' αυτό φαίνεται να "συν-αλλάσσεται" ο κόσμος και μ' αυτό φαίνεται πως γίνεται αντιληπτή η εξουσία, η ισχύς, η φήμη και η δόξα καθενός που έχει ανάγκη να φαίνεται ό,τι νιώθει πως δεν μπορεί να είναι ή να γίνει κάποτε. Στην πραγματικότητα, ο κόσμος του Κυνηγού είναι ένα συνονθύλευμα ανάγκης και επιθυμίας "το χρήμα, ως Θήραμα του Κυνηγού, εμφανίζεται ως η επί-λυση των προβλημάτων του: Ο κόσμος έχει πείσει τον Κυνηγό για την αξία του Θηράματός του' ο Κυνηγός κυνηγά μια ιδιαίτερη αξία: τον εαυτό του, την μοναδικότητά του. Αυτήν συλλαμβάνει, και μ' αυτήν ξεπληρώνει στον κόσμο το "κόστος" ενός τέτοιου αγώνα.

Σύν-χρονος σαθρών οραμάτων και δοξασιών περί ατόμου και κοινωνίας, ο άνθρωπος επι-βιώνει όπως-όπως μέσα σ' έναν κόσμο Κυνηγίου και Θηραμάτων. Αυτός είναι, άραγε, ο κόσμος που ονειρεύτηκε; Αυτή είναι, άραγε, η ζωή που πόθησε να κτίσει; Κανείς δεν έχει δικαίωμα να εισχωρήσει στα όνειρα και στην ζωή του άλλου, όμως αν γινόταν και του παραχωρούταν αυτό το δικαίωμα, έστω για μια στιγμή, τι θα μπορούσε να αντικρίσει; Η φαντασία καλείται εδώ να οικοδομήσει κάποιες "υποθετικές" εικόνες, να συλλάβει κάποια "υποθετικά" συναισθήματα, όμως τίποτε απ' όλα αυτά δεν μπορεί να έχει μια "σφραγίδα" αντικειμενικότητας, εκτός κι αν επιλέξουμε αυτό που επέλεξε 'κι ο Κυνηγός, να δεχτεί, δηλαδή, τον κόσμο ως μια αντικειμενική πραγματικότητα και όχι ως μια υποκειμενική αλήθεια'.

Αυτή η επιλογή καθορίζει κατά σημαντικό βαθμό την κατεύθυνση της προσωπικής ζωής. Ο κόσμος απευθυνόμενος στον άνθρωπο προτείνει μια απτή ευτυχία, μια αδρή ικανοποίηση, μια γρήγορη κι εύκολη λύση, μια συνθήκη σύμφωνα με την οποία όλοι οι φόβοι εξαλείφονται, όλες οι επιθυμίες πραγματοποιούνται, όλες οι ανάγκες καλύπτονται. Ο κόσμος προσφέρει στον άνθρωπο το Κυνήγι μιας ευτυχίας που στηρίζεται στην αρπαγή πρόκειται για μια ευτυχία χειροπιαστή, κανείς δεν φαίνεται πως μπορεί να την αμφισβητήσει, είναι μια βέβαιη ευτυχία, μια ευτυχία που ο Κυνηγός, όσο κι αν κουραστεί, ξέρει πως την κρατά στα χέρια του. Ο κόσμος στηρίζεται πολύ στην αφή γι' αυτό και πείθει τον άνθρωπο πως μονάχα ό,τι αγγίζει, καθ' οποιονδήποτε τρόπο, είναι πραγματικό. Το Θήραμα είναι μια πραγματική ευτυχία για τον Κυνηγό, τα χέρια του γεμίζουν απ' αυτήν. Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει δυο χέρια γεμάτα. Μια καρδιά πλήρης συναισθημάτων, ένα μυαλό πλήρες συλλογιστικών διεργασιών πάντα αμφισβητούνται, ποτέ ωστόσο δυο χέρια γεμάτα.

Οι προσωπικές ανάγκες, οι ανάγκες της οικογένειας, κλπ... χρειάζονται δυο χέρια γεμάτα, αυτό απαιτεί ο κόσμος κι ο Κυνηγός οφείλει να το επιβεβαιώνει. Πόσο μπορούν ν' αντέξουν, όμως, δυο χέρια; Ως πότε και με τι κόστος "θα πρέπει" αυτά τα δυο χέρια να δίνουν και να παίρνουν; Μόνο δυο χέρια γεμάτα είναι ικανά να δώσουν και να πάρουν; Δεν υπάρχει τίποτε άλλο στην ζωή του ανθρώπου ικανό να προσφέρει και να λάβει; Ο Κυνηγός έχει πεισθεί πως σ' αυτόν τον κόσμο, σ' αυτόν τον σύν-χρονο κόσμο, τα γεμάτα δυο χέρια του είναι η εξασφάλιση της ζωής του. Αυτή η άποψη είναι, βέβαια, σύν-χρονη της "λογικής" και της "πράξης" στην ζωή ανθρώπων των "πρώτων χρόνων", όπου τα γεμάτα χέρια ήταν η προσωρινή μαρτυρία της επιβίωσης, γιατί όταν τα χέρια άδειαζαν, άδειαζε και το σώμα από τον μικρό κορεσμό του και απαιτούσε "να ζήσει καταναλώνοντας" ό,τι τα δυο χέρια του

άρπαζαν "για να του προσφέρουν ξανά και ξανά.

Ο άνθρωπος καλείται, ωστόσο, να επιλέξει μια άλλη συν-χρονικότητα. οφείλει να είναι συν-χρονος μιας άλλης πραγματικότητας, αυτής που δεν στηρίζεται στο Κυνήγι του έχουν, αυτής που δεν ξεπουλά το είναι του, προκειμένου να δει και να νιώσει δυο χέρια γεμάτα. Η πρόταση του κόσμου του Κυνηγού είναι απλή: Κυνήγησε το έχουν, προκειμένου να είσαι! Ο Κυνηγός θέλει να είναι, όμως πρώτα απ' όλα θέλει να είναι ζωντανός και μετά θέλει να είναι κάποιος, κάποιος σπουδαίος ίσως, κάποιος που να τον σέβονται, να τον υπακούνε, να τον αγαπούν, κάποιος που να μην μπορούν να τον βλάψουν, κάποιος που να μπορεί να κάνει ό,τι θέλει, κάποιος που να τον θαυμάζουν, κάποιος που να μην τον αμφισβητούν ... Αυτός ο "κάποιος" έχει άπειρα πρόσωπα, ο Κυνηγός τα "θέλει" όλα αυτά και τα αγοράζει όσο-όσο. Το Θήραμά του μπορεί να του εξασφαλίσει όλες τις ταυτότητες που επιθυμεί. Στον κόσμο του ο Κυνηγός ξέρει πως αν θέλει να έχει παπούτσια, πρέπει να κυνηγήσει για να μπορεί να τα αποκτήσει. Το "Κυνήγι των παπουτσιών" δεν διαφέρει σε τίποτε από το Κυνήγι ενός ζώου κάποιων παλαιότερων εποχών, παρά σ' ένα μονάχα σημείο: για να αποκτηθούν τα παπούτσια, πρέπει ν' αποκτηθεί πρωτύτερα χρήμα. Υπό μια έννοια, το χρήμα-θήραμα παίζει πια έναν διπλό ρόλο, μιας και, ταυτόχρονα, αποτελεί για τον Κυνηγό και το δόρυ του. μ' αυτό μπορεί να συλλάβει την "λεία" του. Ο μοντέρνος κόσμος έχει, τουλάχιστον φαινομενικά, απλοποιήσει τα πράγματα για τον Κυνηγό του, συν-χωνεύοντας και ενοποιώντας το μέσο για την σύλληψη του θηράματος με το θήραμα, τοποθετώντας αυτή την "ενότητα" ως την απαραίτητη συνθήκη της ζωής του.

Οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα, καθένας με τον τρόπο του, εκφράζουν στην πραγματικότητα την μηδαμινότητά τους έναντι του Θηράματός τους. Οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα είναι αδύναμοι κι ανίκανοι να μην κυνηγήσουν αυτό που τους δίνει την δυνατότητα να "έχουν". Ο κόσμος θέτει στον Κυνηγό ένα ερώτημα: Αν δεν έχεις, μπορείς να είσαι; Ο Κυνηγός απαντά: Όχι! Κι ωστόσο, ακόμα κι αν δεν έχει παπούτσια, εξακολουθεί κι έχει το ίδιο όνομα, την ίδια οικογένεια, τα ίδια χαρακτηριστικά, ίσως τα ίδια όνειρα, το ίδιο παρελθόν, το ίδιο ανάστημα, το ίδιο χαμόγελο, την ίδια φωνή... Αυτό το "όχι" φαίνεται πως εκφράζει, ωστόσο, την πεποίθηση του Κυνηγού πως η έλλειψη μπορεί να εξαλείψει το είναι και, κατά συνέπεια, "πρέπει να έχεις τα πάντα", για να μπορείς να είσαι αυτός που είσαι ή να γίνεις αυτός που "επιθυμείς".

Ο κόσμος προβάλλει παντού αυτή την έλλειψη. Ο άνθρωπος κυνηγιέται από κάθε είδους έλλειψη, ζει μέσα στον φόβο της έλλειψης, πεπεισμένος πως έτσι προστατεύει την ατομικότητά του, μη κινδυνεύοντας να χάσει αυτό που είναι. Υποχρεώνει τα παιδιά του να δέχονται καθημερινά έναν καταιγισμό "προσφορών", προκειμένου να μάθουν να λαμβάνουν και να αναμένουν την προσφορά. Εκπαιδεύει τα παιδιά του, ώστε να γίνουν καλύτεροι Κυνηγοί κι απ' αυτόν τον ίδιο, πιστεύοντας πως μ' αυτόν τον τρόπο τους εξασφαλίζει "μια καλύτερη ζωή" κι ένα "σίγουρο μέλλον". Κι ωστόσο, οι εκκολαπτόμενοι Κυνηγοί ασφυκτιούν, νιώθοντας πως οδηγούνται σ' ένα αδιέξοδο ενώπιον του οποίου θ' "αναγκαστούν" να πουν το "μεγάλο ναι" στο Κυνήγι του κόσμου.

Με ποικίλους τρόπους ο κόσμος εμφανίζεται να δηλώνει στον άνθρωπο: "Δεν μπορείς να κάνεις τίποτε άλλο, παρά μονάχα αυτό που εγώ θέλω!". Ο Κυνηγός, όμως, νιώθει πως κυνηγά ό,τι αυτός θέλει, πιστεύει πως εμπλέκεται στο Κυνήγι λόγω "πραγματικών

αντικειμενικών" αναγκών, νομίζει πως είναι ελεύθερος να διαλέξει αυτός τους μικρούς ή τους μεγάλους στόχους του Κυνηγιού στο οποίο συμμετέχει. με άλλα λόγια, ο Κυνηγός είναι πεπεισμένος πως, παρ' όλες τις δυσκολίες και τα βάσανα κατά την διάρκεια του Κυνηγιού, ο κόσμος τον αφήνει ελεύθερο να δράσει και να επιλέξει τα "είδη" και τα "μεγέθη" των Θηραμάτων του. Πρόκειται για μια ουσιώδη αντίφαση, καθώς ο Κυνηγός εμφανίζεται ως εξαπατημένος από τον κόσμο, την ίδια στιγμή που ο κόσμος έκδηλα φανερώνει την ηγεμονική του ιδιότητα, δηλώνοντας πως το παν πρέπει να υπακούσει στην δική του βούληση. Η απελευθέρωση από τον κόσμο συνίσταται ακριβώς σ' αυτό το σημείο. η εμπλοκή, η παντός είδους συμμετοχή στο Κυνήγι, ισοδυναμεί με δέσμευση και υποταγή στην "βούληση" του κόσμου. Η απεμπλοκή, η καθολική απουσία απ' ό,τι μπορεί να έχει σχέση με το Κυνήγι, είναι αυτή που επιτρέπει στον άνθρωπο να απεκδυθεί την ταυτότητα του Κυνηγού και να ελευθερωθεί από την βούληση του "άλλου". Κάτι τέτοιο φαίνεται ανέφικτο, μιας και ο Κυνηγός είναι βέβαιος για την ελευθερία του. Μονάχα μια ισχυρή αμφιβολία, μια αμφισβήτηση που πηγάζει από τα μύχια της ύπαρξής του, θα μπορούσε να τον ωθήσει προς μια μετα-κίνηση τέτοια, που να επιτρέψει μια διαυγέστερη θέαση της ζωής του κόσμου και της ζωής του.

Αν η ελευθερία είναι για τον Κυνηγό κάτι το δεδομένο, μόνο η ευτυχία του θα μπορούσε να είναι αυτό για το οποίο κάποια ερωτήματα μπορούν να δικαιολογηθούν. Για πολλούς δεν μπορεί να υπάρξει ευτυχία, αν δεν υπάρχει ελευθερία, και υπ' αυτή την έννοια ο Κυνηγός μπορεί κάλλιστα να θεωρήσει τον εαυτό του ευτυχή, εφ' όσον τον θεωρεί ελεύθερο. Όμως, για όσους οι καταστάσεις της ζωής αφορούν μια πολυπλοκότητα μεταξύ ασυνειδητού και συνειδητού, η ευτυχία αποκτά, όπως κάθε τι άλλωστε, μια βαθιά υποκειμενικότητα. ο άνθρωπος μπορεί να είναι ευτυχής χωρίς να είναι συνειδητός, ακριβώς όπως μπορεί να είναι συνειδητός κι ευτυχισμένος.

Ο βέβαιος για την ελευθερία του Κυνηγός είναι πολύ πιθανό να νιώθει ευτυχισμένος. Μονάχα αυτός που αρχίζει να αμφιβάλλει για την ελευθερία του μέσα στον κόσμο, είναι περισσότερο βέβαιο πως θα αρχίσει να αμφιβάλλει και για την ευτυχία του. Η πεποίθηση πως όταν έχεις, είσαι καλά, έχει πολύ βαθιές ρίζες. Τι γίνεται, όμως, όταν έχεις, αλλά δεν είσαι καλά; Ο κόσμος προβάλλει την πρότασή του: "Είσαι καλά μονάχα όταν έχεις όλα όσα σου λείπουν. Αν δεν είσαι καλά, τούτο σημαίνει πως δεν απέκτησες αρκετά. Το Κυνήγι δεν πρέπει να σταματήσει!" Ο Κυνηγός που έχει αρχίσει να αμφιβάλλει για την ευτυχία που του προσφέρει το έχειν του, με έκπληξη, ίσως, διαπιστώνει ότι ο κόσμος είναι σταθερός κι αμετακίνητος στις θέσεις του. Όμως αυτός χρειάζεται μια μετα-κίνηση που θα τον οδηγήσει σε μια μεγαλύτερη σταθερότητα, σε μια βεβαιότητα, στην ευτυχία... Αν αυτό που του προτείνει ο κόσμος δεν μπορεί να τον καταστήσει ευτυχισμένο ακολουθώντας και εφαρμόζοντάς το, γιατί θα έπρεπε να εμμένει σ' αυτό; Τι είναι αυτό που θα διαφοροποιήσει την κατάσταση, αν δεν αλλάξει κάτι στην ζωή του και στην ταυτότητά του; Αν ως Κυνηγός δεν είναι ευτυχής, γιατί "θα πρέπει" να μείνει για πάντα Κυνηγός;

Ποια θα είναι, ωστόσο, η νέα του ταυτότητα; Αν ο Κυνηγός "πεθάνει", ποιος θα είναι αυτός που θα γεννηθεί; Όταν ο Κυνηγός νιώσει πως το Κυνήγι δεν τον έχει οδηγήσει στην ευτυχία που προσδοκούσε, όταν διαπιστώσει πως ο κόσμος τον κρατά δέσμιο ενός μηχανισμού που στηρίζεται και στοχεύει στο έχειν, η απελευθέρωσή του, η πορεία προς εύρεση της νέας του ταυτότητας, ξεκινά, συνήθως, με μια επανάσταση. Ο άνθρωπος επαναστατεί ενάντια

στον κόσμο και τον Κυνηγό, προσπαθώντας να τους "απογυμνώσει", να τους "φανερώσει", μπροστά στα "μάτια" ενός πιο διευρυμένου "κόσμου συνειδητότητας", ο οποίος και θα τους "κρίνει".

Η "κρίση" του κόσμου, η "κρίση" του Κυνηγού, αποτελεί ταυτόχρονα "δικαίωση" για τον "νέο κόσμο" συνειδητότητας του επαναστάτη. Ό,τι αποτελούσε μέχρι τότε "λεία" των προσωπικών του προσπαθειών, κατά την διάρκεια του Κυνηγίου, "κρίνεται" κι αυτό σ' ό,τι αφορά την "αξία" του και τον λόγο συνέχισης της "συνύπαρξής" του στην "νέα ζωή".

Ο επαναστάτης είναι έτοιμος να απορρίψει τα πάντα, προκειμένου να νιώσει την ελευθερία τού να μην έχεις τίποτε. Όμως μπορούν, άραγε, να απορριφθούν τα πάντα; Μπορεί ο άνθρωπος να "μην έχει τίποτε"; Μπορεί να "ζήσει", χωρίς να "έχει τίποτε"; Η επιβίωση, έστω και σ' έναν μικρό βαθμό, στηρίζεται πάντα στο έχουν, η ζωή μπορεί να στηρίξει το είναι, κατά συνέπεια ο άνθρωπος αυτού του κόσμου οφείλει ν' αναγνωρίσει πως χρειάζεται ένας βαθύς διαχωρισμός, ταυτόχρονα, με μια μύχια συνένωση αυτών των δύο "παραγόντων ύπαρξης", προκειμένου η επανάστασή του να τον οδηγήσει σε μια ευτυχέστερη και πιο ώριμη διαβίωση.

Η επιβίωση έχει ανάγκη από έναν Κυνηγό, η ζωή όχι. Στον κόσμο αυτόν, ωστόσο, ο άνθρωπος καλείται και να επιβιώσει και να ζήσει. Οι πιο πολλοί άνθρωποι συγχέουν αυτούς τους δύο "όρους" αυτοί είναι, όμως, οι "όροι" του κόσμου: "Πρέπει να ζήσεις - Πρέπει να επιβιώσεις." Οι περισσότεροι ταυτίζουν αυτούς τους δύο "όρους", θεωρώντας πως αφορούν την ίδια "περίσταση", την εμπλοκή τους δηλαδή στο Κυνήγι. Πολλοί είναι αυτοί, επίσης, που θεωρούν τους "όρους" αυτούς ως βαθμίδες της ίδιας "συνθήκης", δηλαδή του ίδιου του κόσμου. Κι ωστόσο, πρόκειται για δύο σαφώς διακεκριμένες καταστάσεις, οι οποίες συνδέονται δια του κόσμου, ο οποίος αποτελεί την γέφυρα επί της οποίας βαδίζει ο άνθρωπος, προκειμένου να διασχίσει όλα τα "επίπεδα της συνειδητότητάς του".

Ο άνθρωπος πρέπει να επιβιώνει, αλλά όντας σύγχρονος της ζωής του. Όταν το "σύν-χρονο" στηρίζεται και στηρίζει την επιβίωση, ο άνθρωπος δεν μπορεί παρά να είναι μονάχα Κυνηγός θα "τρέφει" μέσα του την εικόνα της αρπαγής, της έλλειψης και της ανάγκης, εξασκώντας τον εαυτό του στην αγριότητα της λαίλαπας, όντας πάντα σύν-χρονος μιας συνειδητότητας "παλαιάς εποχής". Η ζωή "απαιτεί" μια άλλη "συν-χρονικότητα" ο Κυνηγός γίνεται πια μια "παλαιά εικόνα", η οποία υφίσταται εντός της ζωής, μόνο και μόνο για να υπενθυμίζει στον άνθρωπο ότι "πρέπει ωστόσο και να επιβιώνει", δηλαδή πως δεν πρέπει ποτέ να λησμονήσει την "καταγωγή" του, δεν πρέπει ποτέ να θεωρήσει τον "θάνατο" του Κυνηγού ως μια οριστική κατάσταση, ακριβώς διότι αυτός δεν θα πάψει ποτέ να είναι ένα κομμάτι του παρελθόντος του.

Η ζωή δίνει πάντα στον Κυνηγό την οφειλόμενη θέση του εντός του παρελθόντος. Ο Κυνηγός της επιβίωσης αποτελεί ένα "μη αμφισβητήσιμο" παρελθόν. Όμως, εντός της ζωής το παρελθόν δεν πρέπει ποτέ να λαμβάνει την θέση του παρόντος. Ο σύν-χρονος της ζωής άνθρωπος "πρέπει να έχει", γιατί έχει ένα παρελθόν, αυτό του Κυνηγού, αυτό της επιβίωσης, όμως "πρέπει να είναι", και γι' αυτό του χρειάζεται ένα παρόν ένα παρόν δικό του, ένα παρόν που δεν "εμπλέκεται" στο "Κυνήγι του παρελθόντος". Πώς, ωστόσο, μπορεί ο άνθρωπος να ζει και να επιβιώνει, χωρίς ν' αναστηθεί ο Κυνηγός; Πώς μπορεί το παρόν να

μην σκιαστεί απ' το παρελθόν, "χάνοντας" τελικά την θέση -του μέσα στον χρόνο;

Ο κόσμος απευθυνόμενος στον άνθρωπο προβάλλει μια πραγματικότητα: "Όλοι οι χρόνοι συνυπάρχουν μέσα στον άνθρωπο". Ο άνθρωπος συγχέει αυτή την πραγματικότητα, θεωρώντας ως "εσωτερικό" αυτό που είναι ουσιαστικά "εξωτερικό". Το γεγονός πως "κάτι" μπορεί να υπάρχει "μέσα" του, θεωρείται ως μια αναγκαιότητα, ή κάτι το οποίο αναπόφευκτα θα εκδηλωθεί και εξωτερικά. Υπ' αυτή την έννοια, όμως, κάθε άνθρωπος φέρει μέσα του "κι έναν εγκληματία", αλλά μια τέτοια εσωτερική πραγματικότητα γιατί "θα πρέπει" να εκδηλωθεί και εξωτερικά; Γιατί να μη μπορεί η εγκληματική φύση να μεταμορφωθεί σε κάτι ευγενέστερο;

Η ζωή είναι ένας Τρόπος περάσματος από το παρελθόν προς το μέλλον μέσω και δια του παρόντος. Μέσα στον άνθρωπο αυτές οι "τρεις χρονικές στιγμές" πρέπει να εναρμονιστούν. Αν σήμερα ο άνθρωπος ισχυρίζεται πως, αν "δεν κυνηγήσει" το χρήμα, δεν θα μπορεί να επιβιώσει, τι είναι αυτό που του εγγυάται πως το αύριο θα του επιτρέψει να ζει και όχι να επιβιώνει; Πολλοί υποστηρίζουν πως αυτό μπορεί να συμβεί, αν στο σήμερα υπάρξει μια αφθονία τέτοια, που να επιτρέψει την απουσία τους από το "αυριανό κυνήγι". Με άλλα λόγια, ένας πλεονασμός στο παρόν μπορεί να επιτρέψει την μελλοντική απεξάρτηση από τα "δεσμά" του Κυνηγιού. Κάτι τέτοιο είναι δυνατό να συμβεί, όμως τούτο δεν σημαίνει πως ο Κυνηγός έλαβε οριστικά την θέση του στο παρελθόν. Το Κυνήγι μπορεί να σταματήσει, αλλά ο Κυνηγός να παραμένει πάντα ενεργός.

Ένα ενεργό παρελθόν, ωστόσο, θέτει πάντα υπό αμφισβήτηση το παρόν και το μέλλον. Ένας νεκρός Κυνηγός δεν αποτελεί εγγύηση για το τέλος του Κυνηγιού. Αν ο άνθρωπος διατηρεί στην μνήμη του την εικόνα του Κυνηγού, ο νεκρός Κυνηγός παραμένει πάντα κάποιος που μπορεί ν' αναστηθεί, κάποιος που παραμένει ενεργός, μιας και είναι ζωντανός μέσα στην μνήμη των ανθρώπων. Πολλοί θα πουν: "Θάνατος χωρίς ανάσταση στον Κυνηγό!", όμως αν ο Κυνηγός χάσει την ικανότητά του ν' ανασταίνεται, όπως κάθε είδους ταυτότητα, δεν θα θανατωθεί μαζί του η επι-βίωση; Μήπως υπάρχει άνθρωπος χωρίς παρελθόν; Η μήπως υπάρχει άνθρωπος που ζει, χωρίς να έχει επι-βιώσει; Στην πραγματικότητα, κι αν ακόμα ο Κυνηγός θανατωθεί, χωρίς το "δικαίωμα" της ανάστασης, το Θήραμα θα συνεχίζει να υφίσταται και υπ' αυτή την έννοια το Κυνήγι θα συντηρείται. Ο σύν-χρονος με την ζωή, κι όχι με την επι-βίωση, κόσμος, στρέφει τον ζωντανό Κυνηγό προς μια άλλη κατεύθυνση, έτσι που το παλαιό Θήραμα να πάψει να έλκει το ενδιαφέρον του Κυνηγιού, κι ένα νέο "θήραμα", λιγότερο επικίνδυνο και περισσότερο ευγενές να αποτελεί τον στόχο του Κυνηγού.

Κατ' αυτόν τον τρόπο η ζωή διατηρεί το παρελθόν της επι-βίωσης προς όφελός της, και το χρησιμοποιεί προκειμένου να οικοδομήσει ένα ωραιότερο και πιο υγιές παρόν.

Ο Κυνηγός δεν συντηρεί μέσα του την εικόνα του κατακτητή ή του κυρίαρχου, κι έτσι ο επαναστάτης οδηγεί την επανάσταση στην Νίκη. Η αλλαγή έχει συντελεστεί, κι ο άνθρωπος βρίσκεται πλησίον της μύχιας Μεταμόρφωσής του. Το Κυνήγι εξελίσσεται, διατηρώντας κάποιες από τις βασικές δομές του. Όμως, τώρα πια, το έχειν υπο-στηρίζει το είναι, τιθέμενο στην υπηρεσία του. Η "κυριαρχία" του είναι έχει προκύψει από την κατανόηση της εσωτερικής του αξίας. Η επανάσταση οδήγησε σε μια αλλαγή αξιών, σε μια βαθύτερη

κατανόηση. Σε λίγο, ένας νέος ρόλος θα αναδυθεί και ο Κυνηγός θα του μεταδώσει την μύχια ενεργητικότητά του, προκειμένου να πραγματοποιηθεί με επιτυχία.

Το παλαιό Θήραμα έχει φθίνει, για την νέα αυτή κατάσταση, σε αξία και "μέγεθος". Αφορά σε μια "μακρινή εποχή", όταν ο άνθρωπος ήταν σύν-χρονος ενός παρελθόντος που επι-βίωσε. Υπ' αυτή την έννοια, η καθημερινότητα του καθενός αφορά σ' ένα "σύμπλεγμα συν-χρονικοτήτων", εντός του οποίου το είναι αποτελεί μια δύσκολη, αλλά ωστόσο εφικτή, "διάσταση" ύπαρξης. Σ' αυτή την "διάσταση" μονάχα ο άνθρωπος μπορεί να θέτει πραγματικά τα "συνήθη" ερωτήματα του κόσμου του: "Ποιος είμαι;" και "Τι είμαι;"...και να αναμένει κάποιες απαντήσεις. Κατά την διάρκεια του Κυνηγίου, η προσδοκία του έχουν δεν επιτρέπει απαντήσεις σ' αυτά τα ερωτήματα, ακόμα κι αν κάποιες στιγμές αυτά ξεπροβάλλουν από τα βάθη μιας αναστατωμένης συνείδησης.

Ο κόσμος της επι-βίωσης "δεν έχει χρόνο" για τέτοιου είδους απαντήσεις. Κάθε στιγμή που αφιερώνεται στο είναι, αποτελεί μια "πληγή" για το έχουν, και το έχουν δεν "ανέχεται" ούτε "φθορές", ούτε "τραύματα", ούτε "απώλειες". Πολλοί λένε πως ο κόσμος της επι-βίωσης είναι ένας κόσμος σκληρός, όμως αυτοί που ισχυρίζονται κάτι τέτοιο θα πρέπει να είναι και οι πρώτοι που οφείλουν ν' απαντήσουν στο ερώτημα της ζωής: "Ποιος και τι είναι αυτός ο σκληρός κόσμος;" Η ζωή δεν δομεί τις ερωτήσεις της με το έχουν αν ο κόσμος της επι-βίωσης ισχυρίζεται πως είναι ένας κόσμος σκληρός, οφείλει να γνωρίζει την καταγωγή και την πορεία αυτού του είναι που χρησιμοποιεί, προκειμένου να αυτο-χαρακτηρισθεί, να αναλάβει μια "ταυτότητα", να αποκτήσει ένα "πρόσωπο".

Η ζωή ρωτά τον σύν-χρονο της επι-βίωσης άνθρωπο και τον κόσμο του: "Ποιος είσαι εσύ που έχεις; Τι είσαι εσύ που έχεις;..." Το έχουν έχει ανάγκη ενός κτήτορα' ενός κτήτορα με "πρόσωπο", όχι έναν απρόσωπο κτήτορα. Ποιος είναι αυτός ο κτήτορας; Ποιο είναι αυτό το πρόσωπο; Ποιος είναι αυτός που "έχει ανάγκη" ή "δικαίωμα" μιας "ιδιοκτησίας"; Ποιος είναι αυτός "που πρέπει" να έχει για να μπορεί να είναι, για να μπορεί "ν' αποκτήσει πρόσωπο";... Η ζωή ρωτά τον σύν-χρονο της επι-βίωσης άνθρωπο και τον κόσμο του: "Τι είναι αυτό που "πρέπει να έχει", προκειμένου να είναι, προκειμένου να "είναι κάποιος"; Τι είναι αυτό που "πρέπει να κυνηγά" αδιάκοπα το έχουν, προκειμένου "ν' αποκτήσει πρόσωπο"; Ποια "κτήση" παρέχει το δικαίωμα μιας "ιδιότητας της ύπαρξης", ή αυτή τούτη την "ύπαρξη";

Αν ο κόσμος της επι-βίωσης είναι ένας "κόσμος λογικής", τότε ο κόσμος της ζωής πρέπει να είναι ένας "κόσμος υπερ-λογικής", κατά συνέπεια η επανάσταση του Κυνηγού θα αποτελεί ήδη μια "κίνηση παράλογη" για τον κόσμο της λογικής του, μια "κίνηση" που τον οδηγεί στην απο-βίωση και τον αποχωρισμό του από τον κόσμο αυτό. Ο "νέος κόσμος" τον υποδέχεται, απευθύνοντάς του το ερώτημα της ζωής: "Ποιος είσαι; Από πού έρχεσαι και πού πας;".

Ο άνθρωπος αρχίζει να ζει, κι αυτό αποτελεί την καλύτερη απάντηση. απάντηση από κάποιον που επιβεβαιώνει την ύπαρξη του προσώπου του μέσω και δια της υπέρλογης παρουσίας του.

Κι ωστόσο..., για να έχει ζωή, ο κόσμος της λογικής υπερασπίζεται με πάθος το Κυνήγι, τον Κυνηγό και το Θήραμα.

Ημερομηνία καταχώρησης: 15.3.2007